GIOVANNI PITRUZZELLA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. július 8.[1]

C-884/19. P. és C-888/19. P. sz. egyesített ügyek

Európai Bizottság
kontra
Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd (C-884/19 P)
és
GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH
kontra
Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd,

Európai Bizottság (C-888/19 P)

„Fellebbezés – Visszautalás – Dömping – 470/2014/EU végrehajtási rendelet – Kínából származó szolárüveg behozatala – Az 1225/2009/EK rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése – A »vállalkozások termelési költségei és pénzügyi helyzete jelentős torzulásának« fogalma – Kedvezményes adórendszer”

1. Ha a dömpingellenes eljárás során egy olyan, nem piacgazdasággal rendelkező ország exportáló gyártója, amely a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) tagja, azt kéri, hogy piacgazdasági elbánásban részesüljön, milyen jelentőséget kell tulajdonítani annak a feltételnek, hogy be kell mutatnia, hogy pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások? Pontosabban, hogyan kell a Bizottságnak elbírálnia az olyan intézkedéseket, mint például a vállalkozás pénzügyi helyzetének torzulását eredményező kedvezményes adórendszerek, amelyek azonban nem kifejezetten a hasonló termék gyártására és értékesítésére vonatkoznak?

2. Lényegében ez az alapvető kérdés, amely felmerül a jelen egyesített ügyekben, amelyek azt a két fellebbezést érintik, amelyekkel az Európai Bizottság, illetve a GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (a továbbiakban: GMB) az Európai Unió Törvényszéke 2019. szeptember 24-i Xinyi PV Products (Anhui) Holdings kontra Bizottság ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet)[2] hatályon kívül helyezését kérik. A megtámadott ítélettel, amelyet a Bíróság 2018. február 28-i Bizottság kontra Xinyi PV Products (Anhui) Holdings ítélete (C-301/16 P, EU:C:2018:132, a továbbiakban: Bizottság kontra Xinyi ítélet) utáni visszautalást követően fogadott el, a Törvényszék ismét megsemmisítette a Kínai Népköztársaságból származó szolárüveg

[1] Eredeti nyelv: olasz.

[2] T-586/14 RENV, EU:T:2019:668.

behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2014. május 13-i 470/2014/EU bizottsági végrehajtási rendeletet [3] (a továbbiakban: vitatott rendelet).

I. Jogi háttér

3. Az alapeljárásbeli jogvita tényállásának megvalósulása idején a dömpingellenes intézkedések Európai Unió általi elfogadására irányadó rendelkezések az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendeletben [4] (a továbbiakban: alaprendelet) szerepeltek.

4. Az alaprendeletnek „A dömping tényének a megállapítása” címet viselő 2. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„a) A nem piacgazdaságú országokból […] származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon. […]

b) A Kínai Népköztársaságból, […] valamint a vizsgálat kezdeményezésének idején WTO-tag, nem piacgazdasággal rendelkező nem piacgazdasággal rendelkező országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően kell meghatározni, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) pontban megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) pont szerinti [kérelemnek] elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis, hogy:

– a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, továbbá a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik,

– a vállalkozás egy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

[3] HL 2014. L 142., 1. o.

[4] HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o., HL 2016. L 44., 20. o.; ezt a rendeletet hatályon kívül helyezte az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.).

– a vállalkozás termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő fizetés,

– az érintett vállalkozás a csődre és a tulajdonjogra vonatkozó jogszabályok hatálya alá tartozik, amelyek jogbiztonságot és stabilitást biztosítanak a vállalkozás működése számára, és

– a valutaváltásokat piaci árfolyamon végzik. […]”

II. A jogvita előzményei és a vitatott rendelet

5. A jogvita előzményeit részletesen ismerteti a megtámadott ítélet 1–14. pontja, a részletek ott megtalálhatók. A jelen eljárás szempontjából annak felidézésére szorítkozom, hogy 2013. február 28-án a Bizottság dömpingellenes eljárást indított a Kínai Népköztársaságból származó egyes szolárüvegtermékek behozatalát illetően.

6. 2013. május 21-én a Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd (a továbbiakban: Xinyi) – szolárüveget gyártó és azt az Európai Unióba behozó, kínai székhelyű vállalkozás – piacgazdasági elbánás iránti kérelmet nyújtott be a Bizottságnak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján azzal a céllal, hogy vele kapcsolatban a rendes értéket e rendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése, ne pedig az említett rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában szereplő szabályokban említett, ún. analóg ország módszer szerint határozzák meg.

7. 2013. augusztus 22-i és 2013. szeptember 13-i levelében a Bizottság arról tájékoztatta a Xinyit, hogy az általa benyújtott észrevételek ellenére nem ad helyt e kérelemnek, mivel úgy véli, hogy a Xinyi nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt kritériumnak.

8. Az iratanyag alapján a Bizottság elutasította a Xinyi kérelmét, mivel úgy vélte, hogy az utóbbi nem tudta bizonyítani, hogy termelési költségei és pénzügyi helyzete tekintetében nem álltak fenn a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése értelmében vett jelentős torzulások. Pontosabban a Bizottság szerint a Xinyi különböző társaságiadó-kedvezményekben részesült. Egyrészt részt vett a „2 Free 3 Halve” elnevezésű programban, amely a külföldi tőkével működő társaságok részére lehetővé tette, hogy két éven át teljes adómentességben (0%) részesüljenek, majd ezt követően három évig a 25%-os általános adókulcs helyett 12,5%-os adókulcs vonatkozzon rájuk. Másrészt részesült a csúcstechnológiát alkalmazó vállalkozásokra vonatkozó adórendszer előnyeiből, amely rendszer alapján a társaságra a 25%-os általános adókulcs helyett 15%-os kedvezményes adókulcs vonatkozik.

9. 2014. május 13-án a Bizottság elfogadta a vitatott rendeletet, amelyben megerősítette, hogy a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelmeket és különösen a Xinyi által benyújtott kérelmet el kell utasítani, és 36,1%-os végleges dömpingellenes vámot vetett ki a Xinyi által gyártott egyes szolárüvegtermékek behozatalára. A vitatott rendelet (33) preambulumbekezdésében a Bizottság többek között elutasította a Xinyi által felhozott azon érvet, amely szerint az a gazdasági előny, amelyre a kedvezményes adórendszerek és a támogatások révén tett szert, nem képezi árbevételének jelentős hányadát. E preambulumbekezdésben a Bizottság kifejezetten

megállapította, hogy „ezzel az érvvel – több más érvvel együtt – a Bizottság már foglalkozott az exportőrnek küldött, 2013. szeptember 13-án kelt levelében, amelyben értesítette a felet a rá vonatkozó piacgazdasági elbánás [elismerésének] meghatározásáról. A szöveg különösen azt hangsúlyozta, hogy annak megállapítása szempontjából, hogy vajon a torzulás »jelentős« mértékűnek tekinthető-e, a vizsgálati időszak alatt szerzett gazdasági előny abszolút összege – a szóban forgó gazdasági előny jellegéből adódóan – nem bír jelentőséggel."

III. A Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10. A Törvényszék Hivatalához 2014. augusztus 7-én benyújtott keresetlevelével a Xinyi a vitatott rendelet megsemmisítését kérte, keresetének alátámasztására négy jogalapot terjesztve elő. A kereset két részből álló első jogalapjában a Xinyi az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének megsértésére hivatkozott.

11. 2016. március 16-i ítéletében[5] a Törvényszék helyt adott az első jogalap első részének, amelyben a Xinyi arra hivatkozott, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a számára biztosított adókedvezmények a „korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott", az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése értelmében vett torzulásokat képeztek.

12. A Bizottság által ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést követően a Bíróság a Bizottság kontra Xinyi ítéletben hatályon kívül helyezte az említett ítéletet, megállapítva, hogy a Törvényszék több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot a „korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott" torzulás fennállására vonatkozó feltétel értelmezése során. A Bíróság tehát visszautalta az ügyet a Törvényszék elé, és a költségekről még nem határozott.

13. A Bizottság kontra Xinyi ítéletben történő visszautalást követően a Törvényszék folytatta az eljárást, és 2019. szeptember 24-én meghozta a megtámadott ítéletet.

IV. A megtámadott ítélet

14. A megtámadott ítéletben a Törvényszék megvizsgálta az első kereseti jogalap második részét, amelyben a Xinyi arra hivatkozott, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a szóban forgó kedvezményes adórendszerekből eredő torzulások jelentősek voltak a termelési költségei és a pénzügyi helyzete tekintetében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése értelmében.

15. A Törvényszék, miután emlékeztetett az ítélkezési gyakorlatban az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének működésére vonatkozó elvekre, először is az e rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdését értelmezte a megtámadott ítélet 55–61. pontjában.

16. Úgy ítélte meg, hogy ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjából az következik, hogy azok a kritériumok, amelyek alapján a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelem megalapozottságát vizsgálják, beleértve tehát az e rendelkezés c) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt kritériumokat is, annak megállapítására irányulnak, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek „a hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében",

[5] A Törvényszék 2016. március 16-i Xinyi PV Products (Anhui) Holdings kontra Bizottság ítélete (T-586/14, EU:T:2016:154).

és az annak vizsgálatára irányuló szándékot fejezik ki, hogy az e kérelmet benyújtó exportáló gyártó az érintett hasonló termék gyártását és értékesítését illetően a rendes érték számítását lehetővé tevő elvekkel összhangban működik.

17. A Törvényszék megállapította, hogy ebben az összefüggésben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében foglalt rendelkezés a vállalkozás termelési költségeire és pénzügyi helyzetére utal az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében meghatározott, a rendes érték kiszámítására vonatkozó módszerekkel közvetlenül összefüggő egyes kritériumok, vagyis az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő fizetés alapján. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy bár ez a felsorolás példálózó, amint azt a „különösen” határozószó használata is mutatja,[6] e kifejezés alkalmazása nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy olyan körülmények alapján utasítsa el a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelmet, amelyek – még ha tág értelemben véve összefüggésben is vannak a vállalkozás pénzügyi helyzetével – nem foglalják magukban automatikusan az érintett hasonló termék gyártására és értékesítésére vonatkozó adatokat meghatározó egy vagy több tényező „jelentős” torzulását. E megállapítás alátámasztása érdekében a Törvényszék analógia útján a 2012. július 19-i Tanács kontra Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group ítéletre (C-337/09 P, EU:C:2012:471; a továbbiakban: Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet) hivatkozott.

18. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy azon intézkedések kapcsán, amelyek a vállalkozás pénzügyi helyzetét általában véve érintik, a Bizottság feladata a közigazgatási eljárás során benyújtott adatok alapján annak értékelése, hogy valóban ezen intézkedések idézték-e elő e helyzet jelentős torzulását a hasonló termék gyártása vagy értékesítése tekintetében. A Törvényszék szerint ugyanis egyrészt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése a termelési költségek és a pénzügyi helyzet tényleges és nem csupán potenciális torzulásaira utal. Másrészt a szóban forgó torzulás „jelentős” jellegét e rendelkezés céljához képest kell értékelni, amely rendelkezés annak biztosítására irányul, hogy a vállalkozás termelési költségeire és pénzügyi helyzetére vonatkozó adatok ne torzuljanak annyira, hogy az alaprendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdésének esetleges alkalmazása olyan mesterséges eredményekre vezessen, amelyek megkérdőjeleznék a dömpingellenes vizsgálat céljait.

19. Ezen értelmezés alapján a Törvényszék másodszor a megtámadott ítélet 62–73. pontjában a jelen ügyre a szóban forgó rendelkezést alkalmazta. A Törvényszék többek között megállapította, hogy a Bizottság azzal, hogy 2013. augusztus 22-i és 2013. szeptember 13-i levelében a szóban forgó intézkedés „általános hatására” utal, amely annak lehetőségében áll, hogy a „kedvezményes kulcsok mellett […] vonzó célponttá váljon a tőkebefektetések számára”, a Xinyi által a piacgazdasági elbánás elismerése iránt benyújtott kérelem elutasításának alátámasztása érdekében olyan indokokat hozott fel, amelyek a vállalkozás pénzügyi helyzetére rendkívül elvontan tekintve vonatkoztak, anélkül hogy összefüggésben lennének a hasonló termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos tényezőkkel. A Törvényszék szerint egyrészt a társasági adó rendszere az adott adóévben elért nyereség adójogi kezelésére vonatkozik, annak nem célja és nem is hatása e nyereség összegének vagy mértékének vagy egyéb olyan elemeknek a befolyásolása, mint a rendes érték alkotóelemei, amelyet a Bizottságnak az alaprendelet 2. cikke

[6] Az angol változatban „in particular”, a francia változatban „notamment”, a német változatban „insbesondere”, a spanyol változatban „particularmente”, a portugál változatban „nomeadamente” és a holland változatban „in het bijzonder” szerepel. Úgy tűnik, hogy a szóban forgó rendelkezés olasz fordításának pontatlansága áll fenn, mivel ebben a változatban a „különösen” kifejezés csak a szóban forgó rendelkezésben szereplő első kritériumra utal, vagyis az „eszközérték-csökkenés leírására”, miközben a fent említett nyelvi változatokban a fent említett kifejezéseket az ott említett különböző kritériumok felsorolása elé helyezik, tehát egyértelműen megjelölik e felsorolás tisztán példálózó jellegét. E példálózó jelleg egyébként semmi esetre sem vitatott.

(1)–(6) bekezdésével összhangban kell kiszámítani. Másrészt az a puszta lehetőség, hogy a kedvezményes adórendszer valamely vállalkozáshoz vonzza a tőkebefektetőket, nem elegendő annak megállapításához, hogy e vállalkozás pénzügyi helyzetét ténylegesen jelentős torzulás érinti.

20. Ezt követően a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy valamely vállalkozás forgalma releváns mutatója a vállalkozás gazdasági és pénzügyi erejének, amelyből a nyereségét eléri, és hogy ennélfogva a Xinyi, mivel jelezte, hogy a szóban forgó torzulások a forgalmának 1,14%-át tették ki, valójában a vizsgált adóintézkedés által a pénzügyi helyzetére gyakorolt általános hatás vonatkozásában elvileg megbízható és releváns bizonyítékot hozott fel. Ilyen körülmények között a Törvényszék szerint a Bizottságnak nem általános és elméleti jelleggel kellett volna – legalább – kifejtenie a kapcsolatot egyrészt a felperes tőkéjébe történő befektetés kiválasztása között, amely befektetést adott esetben valamely kedvező adózási rendszer indokolt, másrészt pedig a felperes pénzügyi helyzetének torzulása között, hanem az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése által követett célra tekintettel kellett volna ezt tennie.

21. E megfontolások alapján a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy azok az indokok, amelyekre a Bizottság a felperes által a piacgazdasági elbánás elismerése iránt benyújtott kérelmének elutasítását alapította, nyilvánvaló mérlegelési hibán alapulnak, és ennélfogva helyt adott a kereset első jogalapja második részének, megsemmisítve a megtámadott rendeletet.

V. A felek kérelmei

22. Fellebbezéseikben[7] mind a Bizottság, mind pedig a GMB azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet; mint megalapozatlant utasítsa el az első fokon benyújtott kereset első jogalapjának második részét; utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé annak érdekében, hogy az az első fokon benyújtott kereset többi jogalapjáról határozni tudjon, és ne határozzon a jelen eljárás és az ahhoz kapcsolódó korábbi eljárások költségeiről.

23. Mindkét ügyben a Xinyi azt kéri a Bíróságtól, hogy utasítsa el a fellebbezéseket, és kötelezze a Bizottságot és a GMB-t a költségek viselésére.

VI. A fellebbezések elemzése

24. Fellebbezéseik alátámasztására a Bizottság és a GMB három–három fellebbezési jogalapra hivatkoznak, amelyek több ponton is megegyeznek. Első jogalapjaikban a Bizottság és a GMB az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének a Törvényszék által történő értelmezését kifogásolják. Második jogalapjaikban a Bizottság és a GMB az e rendelkezésnek a jelen ügyre történő alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra, miközben a harmadik jogalapjaikban eljárási szabálytalanságokra hivatkoznak.

[7] A Bíróság elnökének 2020. március 11-i határozata a C-884/15. P. és a C-888/15 P. sz. ügyeket a szóbeli eljárás és az ítélethozatal céljából egyesítette.

A. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozó jogalapokról

1. A felek érvei

25. A megtámadott ítélet 55–61. pontjának vitatására irányuló első jogalapjaikkal a Bizottság és a GMB az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja harmadik franciabekezdésében foglalt rendelkezéseknek a Törvényszék által történő értelmezését vitatják.[8] Lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy e rendelkezések azt feltételezik, hogy a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelmet csak akkor lehet elutasítani, ha az alaprendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdésének alkalmazása mesterséges eredményekre vezethet, ami azt jelentené, hogy a Bizottságnak kellene bizonyítania a szóban forgó exportáló gyártó pénzügyi helyzetét illetően megállapított torzulásnak az utóbbi áraira és költségeire gyakorolt pontos hatását.

26. Először is a Bizottság azt állítja, hogy az alaprendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdésének rendelkezései nem relevánsak ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának és c) pontja harmadik franciabekezdésének értelmezése szempontjából. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést tükrözi, így nem lehet összefüggést megállapítani az e rendelkezésben foglalt szabályok és a WTO „dömpingellenes megállapodásának”[9] 2. cikke között, amely cikket az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése ültette át az uniós jogrendbe. Az uniós jogalkotó csak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első franciabekezdésének első részében szereplő kritérium tekintetében követelte meg az árakra és költségekre, vagyis az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése szerinti elemzés szempontjából releváns tényezőkre gyakorolt konkrét hatás bizonyítását.

27. Másodszor, a Bizottság és a GMB úgy vélik, hogy téves a Törvényszék által az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdése és az ugyanezen rendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése alapján végzett számítás során figyelembe veendő tényezők között létesített kapcsolat. Egyrészt e rendelkezés nem tartalmaz semmilyen kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó exportáló gyártó pénzügyi helyzetére tekintettel megállapított torzulásokat össze kell kapcsolni a szóban forgó hasonló termék gyártásával vagy értékesítésével kapcsolatos valamely tényezővel. Másrészt a fent említett harmadik franciabekezdésben szereplő felsorolás pusztán példálózó jellegű, és az e rendelkezésben említett négy tényező közül három nem is szerepel az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében.

28. Harmadszor, a Bizottság és a GMB azt állítják, hogy a Bíróságnak a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítéletben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első franciabekezdésében foglalt rendelkezésre vonatkozó következtetései, amelyre a Törvényszék támaszkodott, nem alkalmazhatók a harmadik franciabekezdésben szereplő rendelkezésre.

29. Negyedszer, a Bizottság és a GMB azt állítják, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének a Törvényszék által elfogadott értelmezése megfosztaná a „pénzügyi helyzet” kifejezést saját jelentésétől és így hatékony érvényesülésétől. Ez az értelmezés csak akkor ismeri el a pénzügyi helyzet torzulásának fennállását, ha a Bizottság bizonyítja, hogy egyidejűleg ez a torzulás a termelési költségeket is torzítja. Ez ellentétes a jogalkotó arra irányuló szándékával, hogy a szóban forgó rendelkezésben két lehetőségről rendelkezzen.

[8] A Bizottság az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának megsértésére is hivatkozik. A GMB által benyújtott első fellebbezési jogalap csak a megtámadott ítélet 59., 60., 61. és 68. pontja ellen irányul.

[9] Az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.).

30. Ötödször, a Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék által az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) és (7) bekezdése között létesített kapcsolat téves voltát rendszertani szempontból megerősíti az a tény is, hogy a 2. cikk (7) bekezdése c) pontjának utolsó két franciabekezdése makrogazdasági természetű, és nincs összefüggésben az (1)–(6) bekezdéssel. A GMB azt állítja, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt rendelkezések szerkezete azt mutatja, hogy nincs szükség a pénzügyi helyzet, valamint a szóban forgó hasonló termék gyártása és értékesítése közötti kapcsolat megállapítására irányuló vizsgálatra. Ez a szerkezet azt mutatja, hogy az alaprendelet a pénzügyi helyzetet már olyan tényezőnek tekintette, amely hatással van a hasonló termék gyártására és értékesítésére.

31. Első jogalapjának második részében a GMB azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdését a megtámadott ítélet 68., 69. és 72. pontjában, mivel megfordította a bizonyítási terhet, a piacgazdasági elbánást kérelmező exportáló gyártó helyett a Bizottságra hárítva azt. Mindazonáltal e rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjából, valamint az ítélkezési gyakorlatból egyértelműen kitűnik, hogy az előbbire hárul annak bizonyítása, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek a hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében.

32. A Xinyi vitatja a Bizottság és a GMB által felhozott érveket, és úgy véli, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének a Törvényszék által történő értelmezése az uniós jogalkotó akaratával és a Bíróság ítélkezési gyakorlatával összhangban állva helyes.

33. Először is a Bizottság azon érve, amely szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában szereplő, a „hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében” kifejezés kizárólag az e rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első franciabekezdésének első részére utal, összeegyeztethetetlen az említett rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének szövegével, amely szerint a piacgazdasági elbánás elismerésének itt előírt kritériuma maga is a hasonló termék termelési költségeire vonatkozik. Ezenkívül a Bizottság elmulasztotta kifejteni, hogy mi a piacgazdasági elbánás elismerése másik négy kritériumának célja, ha nem az, hogy lehetővé tegye a kínai belföldi költségek és értékesítési árak felhasználását a vizsgálati időszak során, amennyiben e költségek és eladási árak alkalmasak a rendes érték kiszámítására. A Bizottság úgy értelmezi e többi kritériumot, hogy az nem áll összefüggésben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának céljával.

34. Másodszor, a Xinyi arra hivatkozik, hogy a Törvényszék analógia útján helyesen alkalmazhatta a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítéletet. Az uniós intézmények ugyanis mind ebben az ügyben, mind pedig a jelen ügyben megtagadták a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelem alátámasztására benyújtott bizonyítékok vizsgálatát azok elutasításának automatikus igazolása érdekében. A Törvényszék nem próbálta meg átültetni a Bíróság által a piacgazdasági elbánás elismerésének első feltételére vonatkozóan kifejtett megfontolásokat a piacgazdasági elbánás elismeréséhez szükséges harmadik kritérium elemzésébe, hanem csak a két hasonló helyzet közötti párhuzam megállapítására szorítkozott. Ezenkívül, ugyanúgy, mint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első franciabekezdésének alkalmazása keretében, a Bizottságnak az e rendelkezés harmadik franciabekezdésében foglalt feltétel elemzése során is mindig értékelnie kell a torzulásnak a gyártó áraira vagy költségeire gyakorolt hatását, mivel nem elégedhet meg egy elvont értékeléssel. A Bizottság által álláspontjának alátámasztásaként hivatkozott többi ítélet nem meghatározó.

35. Harmadszor, ami a Bizottságnak a „pénzügyi helyzet” kifejezés hatékony érvényesülésére vonatkozó érvét illeti, a Xinyi arra hivatkozik, hogy noha valamely társaság pénzügyi helyzetének jelentős torzulása inkább a társaság árait, mintsem a költségeit érinti, a Törvényszék által adott értelmezés nem fosztja meg e kifejezést a hatékony érvényesülésétől.

36. Negyedszer, a Xinyi elutasítja a rendszertani értelmezést is az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának negyedik és ötödik franciabekezdésére figyelemmel. A Xinyi szerint egyrészt nyilvánvaló, hogy a negyedik franciabekezdés keretében releváns azon tény, hogy valamely társaság nem áll a csődeljárás hatálya alatt, torzítja a költségeit és az árait. Másrészt ugyanígy az ötödik franciabekezdés keretében releváns, azon árfolyamból eredő esetleges előny, amely a külföldi valuták vételekor vagy értékesítésekor irányadó piaci árfolyamnál kedvezőbb, hatással van a vállalkozás költségeire, illetve áraira.

2. Értékelés

a) Előzetes észrevételek

37. Az első fellebbezési jogalapjaikban a Bizottság és a GMB az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének a Törvényszék által történő értelmezését kifogásolják.

38. E tekintetben előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 7. cikkének (2) bekezdésével az uniós jogalkotó olyan különleges rendszert kíván bevezetni, amely a rendes érték kiszámítására vonatkozó részletes szabályokat határoz meg a nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatal tekintetében. [10]

39. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján a nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatal esetében – az ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdésében foglaltaktól eltérően – a rendes értéket főszabály szerint egy piacgazdasággal rendelkező harmadik országban alkalmazott ár vagy számtanilag képzett érték alapján kell meghatározni. Az említett rendelkezés célja ezért annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek a nem piacgazdasággal rendelkező országokban használatosak, mivel ezek nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők. [11]

40. Mindazonáltal az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében a többek között Kínából származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdésének megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a hivatkozott 2. cikk (7) bekezdésének c) pontjában előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően megállapításra kerül, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. [12]

[10] 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 47. pont). A 2. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezés alaprendeletbe való bevezetésének pontosabb értelmezéséhez lásd: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Xinyi PV Products (Anhui) Holdings ügyre vonatkozó indítványa (C-301/16 P, EU:C:2017:938, 53. és azt követő pontok).

[11] Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 66. pont és Bizottság kontra Xinyi ítélet, 64. pont.

[12] Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 67. pont és Bizottság kontra Xinyi ítélet, 65. pont. Ami az e rendelkezések bevezetéséhez vezető okokat illeti, különösen a Kínai Népköztársaságot illetően lásd még: ezen ítéletek 68. és 69. pontja, illetve 75. és 76. pontja.

41. A Tanácsnak és a Bizottságnak kell mérlegelnie azt, hogy az érintett gyártó által benyújtott adatok elegendők-e annak bizonyítására, hogy az említett 2. cikk (7) bekezdésének c) pontja által előírt feltételek teljesülnek-e a piacgazdasági elbánásnak az említett gyártó részére való elismerése tekintetében, és az uniós bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez a mérlegelés nem tartalmaz-e nyilvánvaló hibát. [13]

42. A Bíróság azt is elismerte, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának rendelkezései kivételes jellegűek, ezért azokat megszorítóan kell értelmezni, ami azonban nem teheti lehetővé az uniós intézmények számára, hogy azokat szövegükkel és céljukkal összeegyeztethetetlen módon értelmezzék és alkalmazzák. [14]

43. Nem vitatott, hogy a jelen ügyben a Xinyi által a piacgazdasági elbánás elismerése iránt benyújtott kérelmet kizárólag azon az alapon utasították el, hogy ez a társaság nem bizonyította, hogy megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében szereplő kritériumnak, mivel a Bizottság már megállapította, hogy a másik négy kritérium teljesült. [15]

44. Az említett rendelkezés értelmében az érintett gyártónak elegendő bizonyítékot kell benyújtania arra nézve, hogy termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő fizetés. [16]

45. E rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy a rendelkezés két kumulatív feltételt ír elő, amelyek közül az egyik a szóban forgó vállalkozás termelési költségei és pénzügyi helyzete jelentős torzulásának fennállására, a másik pedig arra irányul, hogy az említett torzulás korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozottnak bizonyuljon. [17]

46. A megtámadott ítélet e két feltétel közül csak az elsőre vonatkozik. A második feltétel terjedelmének meghatározása ugyanis már a fent hivatkozott Bizottság kontra Xinyi ítélet [18] tárgyát képezte, amelyben a Bíróság pontosította a „korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulás” fogalmának terjedelmét.

b) Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt első feltétel értelmezéséről

47. Az előző szakaszban leírt körülmények között szükséges elemezni a Bizottság és a GMB által felhozott első fellebbezési jogalapokat, amelyekkel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében foglalt rendelkezés által előírt két kumulatív feltétel közül az előző 44. pontban felidézett első feltételnek a Törvényszék általi értelmezését kifogásolják.

[13] 2012. február 2-i Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53, 32. pont); Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 70. pont.

[14] Lásd: Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 93. pont.

[15] Lásd: Bizottság kontra Xinyi ítélet, 68. pont.

[16] Lásd: Bizottság kontra Xinyi ítélet, 70. pont.

[17] Lásd: Bizottság kontra Xinyi ítélet, 70. pont.

[18] Lásd a fenti 13. és 14. pontot.

48. E tekintetben a megtámadott ítéletben a Törvényszék abból az előfeltevésből indul ki, hogy mivel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a piacgazdasági elbánás elismeréséhez a piacgazdasági feltételeknek a kérelmet benyújtó gyártó vonatkozásában való érvényesülését „*az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében*” kell kimutatni, az ugyanezen bekezdés c) pontjában foglalt öt franciabekezdésben meghatározott azon kritériumoknak, amelyek fényében a Bizottságnak értékelnie kell a piacgazdasági elbánás iránti kérelmeket, az „*érintett hasonló termék gyártására és értékesítésére*” kell vonatkozniuk. [19]

49. Következésképpen a Törvényszék szerint a harmadik franciabekezdésben foglalt feltételnek és különösen a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzete jelentős torzulása fennállásának kifejezetten a hasonló termék gyártására és értékesítésére kell vonatkoznia. Ebből az következik, hogy azon intézkedések kapcsán, amelyek a vállalkozás pénzügyi helyzetét általában véve – vagyis nem kizárólag a hasonló termék gyártását és értékesítését – érintik, a Bizottság feladata a közigazgatási eljárás során benyújtott bizonyítékok alapján annak értékelése, hogy valóban ezen intézkedések idézték-e elő a torzulást a hasonló termék gyártása vagy értékesítése tekintetében. [20]

50. A Törvényszék többek között e kritérium fent említett megszorító értelmezését alapozza meg azon „közvetlen összefüggésre” támaszkodva, amely mind a szöveget, mind pedig a célt illetően fennáll e kritérium és a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése szerinti kiszámítása között. [21]

51. A Bizottság és a GMB által felhozott érvek fényében kell tehát megvizsgálni, hogy a szóban forgó rendelkezés ezen értelmezése helyes-e.

52. E tekintetben előzetesen megjegyzem, hogy mivel az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése az uniós jogalkotó arra irányuló szándékát fejezi ki, hogy az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést alkalmazzon, és nem azt, hogy a dömpingellenes megállapodással járó egyes kötelezettségeket hajtsa végre, [22] e rendelkezést kizárólag az uniós jog fényében lehet értelmezni.

53. E körülmények között az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem szövegkörnyezetét és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi. [23]

54. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének szó szerinti értelmezését illetően mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy magának a rendelkezésnek a szövegéből kitűnik, hogy a fenti 45. pontban említett két kumulatív feltétel közül az első kettő olyan lehetséges helyzetet szabályoz, amelyek a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelem elutasításához vezethetnek: egyrészt az érintett vállalkozás termelési költségei, másrészt pedig pénzügyi helyzete jelentős torzulásának fennállása.

[19] Lásd a megtámadott ítélet 54. és 55. pontját.

[20] Lásd a megtámadott ítélet 59. és 60. pontját, valamint ezen elvnek az ugyanezen ítélet 67. és azt követő pontjaiban való alkalmazását.

[21] Lásd a megtámadott ítélet 59. pontjának első mondatát, illetve 61. pontjának utolsó mondatát.

[22] Lásd: 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 48. és 50. pont).

[23] Lásd többek között: 2017. október 12-i Tigers ítélet (C-156/16, EU:C:2017:754, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55. E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés különböző lehetséges értelmezései közül azt kell előnyben részesíteni, amely alkalmas e rendelkezés hatékony érvényesülésének biztosítására,[24] és e rendelkezés teljes egészében. Ebből az következik, hogy a szóban forgó rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az biztosítsa mindkét lehetőség hatékony érvényesülését.

56. A fentiekből az következik, hogy el kell ismerni a „pénzügyi helyzet jelentős torzulása" szóban forgó rendelkezésben szereplő fogalmának a rendelkezés összefüggésében és céljára tekintettel meghatározott saját autonómiáját. Annak meghatározása tehát nem függhet az említett rendelkezésben foglalt első lehetőségtől, vagyis attól, hogy fennáll-e a termelési költségek jelentős torzulása. Következésképpen a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetének a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulása fennállásának megállapítása önmagában elegendő e kérelem elutasításához.

57. A megfogalmazást illetően azt is meg kell jegyezni, hogy a „pénzügyi helyzet" kifejezéshez nem kapcsolódik olyan pontosítás, amely bizonyos értelemben korlátozza annak terjedelmét. Ilyen körülmények között tehát véleményem szerint e kifejezésnek tág jelentést kell tulajdonítani, amely a rendelkezés alkalmazási körében a következő pontokban részletezett korlátok között magában foglalja a vállalkozás pénzügyi helyzetét jelentősen torzító valamennyi olyan tényezőt, amely a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből ered.

58. Ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 59. pontjában megállapított, úgy vélem, hogy a szóban forgó rendelkezés szövegéből semmilyen közvetlen összefüggés nem következik a pénzügyi helyzet jelentős torzulásának fennállása és a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése szerinti kiszámítása között. Közelebbről az ilyen közvetlen összefüggés fennállása véleményem szerint nem vezethető le az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének második részében megjelölt szempontokból. E tekintetben megjegyzem, hogy nem vitatott, hogy e felsorolás pusztán példálózó jellegű, és hogy ennélfogva az abban szereplő elemek egyszerű példák azokra a tényezőkre, amelyek az e rendelkezés hatálya alá tartozó torzulásokhoz vezethetnek. Ezzel szemben semmi nem utal arra, hogy a példálózó felsorolás arra irányulna, hogy összefüggést létesítsen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében szereplő rendelkezés és a rendes értéknek az ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdése szerinti kiszámítása között.

59. Úgy tűnik, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése alapján elvégzendő elemzés és az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdése alapján elvégzendő elemzés közötti közvetlen összefüggés – abban az értelemben, hogy, amint azt a Törvényszék javasolja, az elsőt szükségszerűen a második fényében kell elvégezni[25] – hiánya egyébként rendszertani szempontból megerősíthető.

60. Ugyanis, bár az alaprendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdésének rendelkezései kapcsolódnak a rendes érték kiszámításának a dömpingellenes megállapodás 2. cikkében előírt módszereihez, ugyanezen rendelet 2. cikkének (7) bekezdése esetében nem ez a helyzet. Amint az a fenti 38. és 52. pontban említett ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, e (7) bekezdésben az uniós jogalkotó a rendes érték kiszámítására vonatkozóan az uniós jogrendnek megfelelő különös rendszert kívánt

[24] Lásd többek között: 2019. március 21-i Falck Rettungsdienste és Falck ítélet (C-465/17, EU:C:2019:234, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[25] Lásd a megtámadott ítélet 61. pontjának utolsó mondatát és 68. pontját.

elfogadni a nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatalt illetően, amely rendszer *nem* a dömpingellenes megállapodásból eredő különös kötelezettségek végrehajtására irányul.

61. E különös rendszerben az a szabály, hogy az említett (7) bekezdés a) pontja értelmében a nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatal esetén a rendes értéket az „analóg ország" rendszere alapján kell kiszámítani. Kivételesen ugyanezen bekezdés b) pontja értelmében az uniós jogalkotó lehetőséget kívánt biztosítani a kínai gyártók vonatkozásában annak elismerésére, hogy azok piacgazdasági feltételek mellett működnek, és ily módon a rendes érték valós áraik és költségeik alapján történő meghatározására, eseti vizsgálat alapján kizárólag azzal a feltétellel, ha bizonyítják, hogy megfelelnek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt öt feltételnek, és ezért úgy tekinthetők, hogy piacgazdasági feltételek alapján működnek. Ellenkező esetben az analóg ország módszerét kell „automatikusan" alkalmazni. [26]

62. A fentiekből az következik, hogy az említett (7) bekezdésben előírt különös rendszer alkalmazhatósága egyáltalán nem feltételez – amint azt a Törvényszék ezzel szemben állítja – a vállalkozás szintjén végzett olyan elemzést, amely arra a következtetésre vezet, hogy az (1)–(6) bekezdésben foglalt szabályok alkalmazása mesterséges eredményekhez vezetne. Az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésében foglalt különös rendszer alkalmazásának az általános rendszer alkalmazásából eredő esetleges eredmények elemzésétől való függővé tétele véleményem szerint nyilvánvalóan ellentétes a szóban forgó rendelkezések rendszerével. [27]

63. Mindazonáltal rendszertani szempontból azt is meg kell állapítani, hogy – amint azt a Törvényszék is megjegyezte – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a piacgazdasági elbánást kérelmező exportáló gyártónak kell bizonyítania, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek „a hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében".

64. Ez azonban véleményem szerint nem szükségszerűen jelenti azt, hogy ahhoz, hogy az ugyanezen bekezdés c) pontjának azon öt franciabekezdésében előírt feltételek alkalmazási körébe tartozzon, amelyek alapján a Bizottságnak értékelnie kell a piacgazdasági elbánás iránti kérelmeket, a piacgazdaságra jellemző szempontok megváltoztatásra alkalmas intézkedésnek kifejezetten a „*hasonló termék gyártására és értékesítésére*" kell vonatkoznia.

65. Ami közelebbről a szóban forgó rendelkezés harmadik franciabekezdésében előírt első feltétel második lehetőségét illeti, úgy vélem, hogy a 63. pontban említett, b) pontban foglalt rendelkezésből nem lehet arra következtetni, hogy ezt a feltételt megszorítóan kell értelmezni abban az értelemben, hogy kizárólag a pénzügyi helyzet azon jelentős torzulásai igazolhatják a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelem elutasítását, amelyek kifejezetten a „*hasonló termék gyártására és értékesítésére*" vonatkoznak, és hogy így a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetét jelentősen torzító intézkedések esetén, amelyek a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből erednek, de nem jellemzőek a hasonló termékre, a Bizottságnak bizonyítania kellene maga az intézkedés és „*a hasonló termék gyártása és értékesítése*" között létező kapcsolatot.

[26] Lásd ebben az értelemben: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Xinyi PV Products (Anhui) Holdings ügyre vonatkozó indítványa (C-301/16 P, EU:C:2017:938, 63. pont).

[27] E tekintetben megjegyzem továbbá, hogy a megtámadott ítélet 61. pontjában a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet 82. pontjára analógia útján történő hivatkozás nem tűnik relevánsnak az alaprendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdése és 2. cikkének (7) bekezdése közötti közvetlen kapcsolat fennállásának igazolása szempontjából.

66. Az említett harmadik franciabekezdésben foglalt rendelkezés ilyen megszorító értelmezése véleményem szerint nem csupán annak szövegével ellentétes, amely egyáltalán nem ír elő ilyen különbségtételt a szóban forgó vállalkozás pénzügyi helyzetét érintő intézkedések között, hanem ellentétes e rendelkezés rendszerével és céljával, valamint a bizonyítási tehernek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja szerinti megosztásával is.

67. Rendszertani szempontból ugyanis, amint azt a Bizottság helyesen kiemelte, és amint azt egyébként maga a Xinyi is elismeri, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának negyedik és ötödik franciabekezdésében előírt feltételek – amelyek a csődre és a tulajdonjogra vonatkozó jogszabályok hatálya alá tartozásra, illetve a valutaváltásokra vonatkoznak – olyan szempontokra vonatkoznak, amelyek meghatározásuknál fogva semmilyen közvetlen kapcsolatban nem állnak a „*hasonló termék gyártásával és értékesítésével*”. E feltételek a piacgazdaságra jellemző szempontok olyan változásaira vonatkoznak, amelyek közvetetten alkalmasak arra, hogy a vállalkozás költségeinek és árainak torzulását idézzék elő. Nem vitatott, hogy az e szempontokat befolyásoló intézkedések esetén a Bizottság nem köteles bizonyítani az ezen intézkedések, valamint a hasonló termék gyártása és értékesítése közötti kapcsolat fennállását.

68. Hasonló megközelítést kell alkalmazni véleményem szerint a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből eredő olyan intézkedésekre, amelyek jelentősen torzítják a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetét, mint például a kedvezményes adórendszerek. Ellenkező bizonyíték hiányában, amelyet az érintett vállalkozásnak kell szolgáltatnia, a Bizottság vélelmezheti, hogy az ilyen intézkedések alkalmasak arra, hogy a vállalkozás költségeit és árait, és így közvetetten a „*hasonló termék gyártását és értékesítését*” is torzítsák.

69. A szóban forgó rendelkezés nem megszorító értelmezése megfelel az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésében bevezetett különös rendszer általános céljainak, amely rendelkezés – amint az a fenti 39. és 40. pontban megállapításra került – célja annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek a piacgazdasággal nem rendelkező országokban használatosak, mivel ezekben az országokban e szempontok nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők, és ez független a piacgazdaságra jellemző szempontokat befolyásoló intézkedések által a hasonló termék áraira és költségeire vonatkozóan előidézett következmények közvetlen vagy közvetett jellegétől.

70. Ez a nem megszorító értelmezés egyébként megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt feltétel sajátos céljának is, amely kifejezetten különbséget tesz a termelési költségek torzulásai és a további pontosítások nélkül általánosnak tekintett „pénzügyi helyzet” torzulásai között, és amelynek hatálya alá nem csak a termelési költségek közvetlen változásai tartoznak, hanem egyéb, akár közvetett és nem szükségszerűen a termelési költségekre korlátozódó olyan torzulások is, amelyek kihatnak a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetére.

71. Ezenkívül úgy vélem, hogy – amint arra a GMB az első fellebbezési jogalapjának második részében hivatkozik – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében előírt feltételnek a Törvényszék által történő megszorító értelmezése, amely szerint a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetének a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulása esetén, amely nem kifejezetten a hasonló termékre vonatkozik, a Bizottság köteles bizonyítani az ezen intézkedés, valamint a hasonló termék gyártása és értékesítése közötti kapcsolat fennállását, ellentétes az ítélkezési gyakorlat alapján értelmezett bizonyítási tehernek az ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában előírt megosztásával.

72. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében a piacgazdasági elbánást kérelmező gyártóra hárul a bizonyítási teher, és ennek érdekében az e gyártó által benyújtott kérelemnek az ugyanezen cikk (7) bekezdésének c) pontjában meghatározott elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy e gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik. Következésképpen az uniós intézményeknek nem kell bizonyítaniuk, hogy a gyártó nem felel meg a szóban forgó elbánás elismerése feltételeinek. [28]

73. Ebből az következik, hogy véleményem szerint – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 60. pontjában megállapított – olyan intézkedések esetében, amelyek a piacgazdasági elbánást kérelmező vállalkozás pénzügyi helyzetének a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős olyan torzulását idézik elő, amely nem kifejezetten a hasonló termékre vonatkozik, a Bizottság nem köteles bizonyítani az ezen intézkedés, valamint a hasonló termék gyártása és értékesítése közötti kapcsolat fennállását, hanem ezzel szemben a kérelmező vállalkozás köteles bizonyítani, hogy e torzító hatású intézkedések ellenére piacgazdasági feltételek alapján működik a hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében.

74. Végezetül úgy vélem, hogy a fenti megfontolásokat egyáltalán nem kérdőjelezi meg a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, amelyre a Törvényszék analógia útján az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében foglalt rendelkezés megszorító értelmezésének alátámasztása érdekében hivatkozott. Egyrészt ugyanis ezen ítélet az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első franciabekezdésében foglalt feltétel értelmezésére vonatkozik. E rendelkezés már csak a megfogalmazása alapján is kifejezetten az árakra, költségekre és ráfordításokra gyakorolt tényleges hatást feltételezi. [29] A harmadik franciabekezdésben foglalt rendelkezés szövege alapján, amely általában a „pénzügyi helyzetre" utal, kétlem, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 59–61. pontjában megállapította – a Bíróság által a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet 78–82. pontjában az első franciabekezdésben előírt feltétel értelmezése érdekében tett megfontolások automatikusan alkalmazandók lennének az említett harmadik franciabekezdésben foglalt feltétel értelmezésére. [30]

75. Másrészt meg kell jegyezni, hogy a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítéletben a Bíróság (és a Törvényszék) azt kifogásolta, hogy a Bizottság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a szóban forgó vállalkozás által benyújtott bizonyítékokat anélkül, hogy értékelte volna, hogy azok elegendőek-e annak alátámasztásához, hogy a társaság megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első franciabekezdésében előírt kettős feltételnek. [31] A jelen ügyben, amint az a fenti 7. és 9. pontból, valamint különösen a megtámadott ítélet 63–65. pontjából kitűnik, a Bizottság azonban nem hagyta figyelmen kívül a Xinyi által benyújtott bizonyítékokat, hanem azokat értékelte és elutasította.

76. A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy véleményem szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának a Törvényszék által a megtámadott ítélet 55–61. pontjában adott értelmezése több tekintetben is téves jogalkalmazáson alapul, és ezért a Bizottság és a GMB által felhozott első fellebbezési jogalapoknak helyt kell adni. A fenti megállapítás elegendő a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez. Ebből következik, hogy csak másodlagosan elemzem röviden a Bizottság és a GMB által felhozott többi fellebbezési jogalapot.

[28] Lásd: 2012. február 2-i Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53, 32. pont).

[29] Lásd: Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 79. és 80. pont.

[30] Arra az esetre, amikor a Bíróság a Tanács kontra Zhejiang Xinan ítéletre való hivatkozást irrelevánsnak tekintette, lásd: 2014. szeptember 11-i Gem-Year és Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) kontra Tanács ítélet (C-602/12 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2203, 56. pont).

[31] Lásd: Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 85. és 87. pont.

B. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozó jogalapokról

1. A felek érvei

77. Második jogalapjaikkal a Bizottság és a GMB azt állítják, hogy mindenesetre a Törvényszék a megtámadott ítélet 62–73. pontjában az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének alkalmazása során többször is tévesen alkalmazta a jogot.

78. Először is a Bizottság szerint a Törvényszék által megállapítottakkal ellentétben valamely társaság tőkeköltsége olyan tényezőnek minősül, mint például a munkaerő költsége, amely közvetlen hatással van a termelési költségekre, amennyiben növeli a bruttó működési nyereség (EBIDTA) összegét. Másodszor a Bizottság szerint a megtámadott ítélet 70. és 71. pontjában a Törvényszék kétségbe vonta a torzulás „jelentős” jellegét. Mindazonáltal nem válaszolt a Bizottság érveire, nem adott megfelelő indokolást, és tévesen minősítette a tényállást. Egyrészt nem vette figyelembe a szóban forgó adókedvezmény időbeli korlátlan jellegére, valamint az azon körülményre vonatkozó érveket, hogy a vámokat ötéves meghosszabbítható időtartamra vetik ki. Másrészt a Törvényszék nem vette figyelembe az állami támogatások jogára vonatkozó érveit. Harmadszor, mind a Bizottság, mind a GMB azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem tartotta tiszteletben a Bizottságot a piacvédelem területén megillető mérlegelési jogkört, és ezen intézmény értékelését a sajátjával helyettesítette.

79. A Xinyi ezzel szemben mindenekelőtt azzal érvel, hogy a Bizottság állításaival ellentétben a vitatott rendeletben és a vizsgálat során nem vizsgálták részletesen a torzulások jelentős jellegének kérdését. A Bizottság tévesen állapította meg, hogy anélkül utasíthatja el a piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelmét, hogy megvizsgálná vagy megválaszolná azokat az általa benyújtott bizonyítékokat és felhozott érveket, amelyek bizonyították volna, hogy a torzulások nem voltak jelentősek, mivel a szóban forgó adómentességek csak a teljes költségei 1,34%-át és a teljes forgalmának 1,14%-át tették ki. A Törvényszék tehát azt rótta fel a Bizottságnak, hogy nem vizsgálta meg megfelelően a Xinyi által benyújtott bizonyítékokat.

80. Azzal, hogy a Törvényszék előtt azzal érvelt, hogy az adókedvezmények jelentősek voltak, a Bizottság ellentmondott a vizsgálat során képviselt álláspontnak, amelyben nem vitatta a Xinyi azon állítását, amely szerint ezen előnyök sem abszolút, sem relatív értékben nem voltak jelentősek. Ezenkívül a vizsgálat során a Bizottság elismerte, hogy ezek az előnyök időben korlátozottak. A Xinyi hozzáteszi, hogy a párhuzamos szubvencióellenes vizsgálat keretében a Bizottság 0%-ban állapította meg a szóban forgó két adórendszer által nyújtott előnyt, ami szintén kétségbe vonja az állítólagos előnyök feltételezett jelentőségét. Ezenkívül a Törvényszék által a megtámadott ítéletben adott indokolás elegendő. Egyébiránt pontatlan a Bizottság azon állítása, amely szerint valamely társaság piacgazdasági elbánásban való részesülésének lehetősége nem függhet annak az adott évben elért eredményeitől. A Bizottság ugyanis az alaprendelet 11. cikkének (3) bekezdése alapján felülvizsgálja a kínai exportáló gyártók piacgazdasági elbánásban való részesítését, amennyiben rendelkezik az ilyen felülvizsgálatot igazoló bizonyítékokkal. Végül az állami támogatásokra vonatkozó uniós jogra történő hivatkozások nem relevánsak.

2. Értékelés

81. Amint azt a fenti 76. pontban megjegyeztem, csak a teljesség kedvéért elemzem a jelen jogalapokban felhozott érveket.[32]

82. E tekintetben először is a megtámadott ítélet 66. és 67. pontjából, valamint 68., 69. és 72. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék – az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének korábban általa kidolgozott, véleményem szerint téves értelmezését alkalmazva – a jelen ügyben alapvetően azt rótta fel a Bizottságnak, hogy a Xinyi által benyújtott piacgazdasági elbánás elismerése iránti kérelem elutasításakor a szóban forgó, kedvezményes adózási rendszerek által általánosságban nyújtott pénzügyi előnyre anélkül támaszkodott, hogy megállapította volna a szóban forgó termék gyártására és értékesítésére vonatkozó valamely elemmel fennálló kapcsolatot, és még közelebbről anélkül, hogy tisztázta volna a tőkebefektetések kedvezményes kulcsok melletti vonzásának lehetőségére vonatkozó, általa megállapított előny, valamint a hasonló termék előállítása vagy értékesítése közötti kapcsolatot.

83. Ebből az következik, hogy a Xinyi állításával ellentétben a Törvényszék azt rótta fel a Bizottságnak, hogy módszertani hibát követett el az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének alkalmazása során, és nem végzett további elemzést annak bizonyítása érdekében, hogy kapcsolat áll fenn a szóban forgó adórendszerek által okozott állítólagos torzulás, valamint a hasonló termék gyártása és értékesítése között.

84. Másodszor egyetértek a Bizottság azon érvelésével, amely szerint a tőke ráfordítás, és így a költségeit befolyásoló intézkedések – például a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott intézkedéseken alapuló kedvezményes adórendszerek révén kínálva az alacsonyabb költségekkel járó támogatásokhoz való hozzáférés lehetőségét – kétségtelenül a pénzügyi helyzet olyan torzulását eredményezhetik, amely a 2. cikk (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének hatálya alá tartozhat. Ebből az következik, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 68. és 69. pontjában kifejtett érvelése amellett, hogy a releváns rendelkezés téves értelmezésén alapul, véleményem szerint e szempontból is téves.

85. Harmadszor, a Bizottság állításával ellentétben úgy vélem, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. és 71. pontjában nem kérdőjelezte meg a pénzügyi helyzetnek a szóban forgó kedvezményes adórendszerekből eredő torzulásának „jelentős” jellegét. E pontok inkább arra utalnak, hogy a Törvényszék szerint az elemzésnek a fenti 83. pontban említett kiegészítése, amelyet szerinte a Bizottságnak el kellett volna végeznie, a Xinyi által benyújtott bizonyítékokra tekintettel „még inkább” szükséges volt. Úgy tűnik tehát, hogy e pontok megerősítik a megtámadott ítélet előző pontjaiban kifejtett érvelést.

86. Negyedszer, a Bizottság és a GMB azon érvelését illetően, amely szerint a Törvényszék nem tartotta tiszteletben a piacvédelem területén a Bizottságot megillető mérlegelési jogkört, az ítélkezési gyakorlat részletes elemzéseként a Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ügyre vonatkozó legújabb indítványomra hivatkozom.[33] E tekintetben, mivel az alaprendelet

[32] A Bizottság második fellebbezési jogalapját többek között csak másodlagosan hozza fel, arra az esetre, ha az elsőnek nem adnak helyt.

[33] A 2021. július 1-jei indítvány (C-891/19 P, EU:C:2021:533) 29. pontja, valamint analógia útján a 160. és azt követő pontjai, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

2. cikkének (7) bekezdése szerinti elemzés során az általa vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetett jellegére tekintettel a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik,[34] a bírósági felülvizsgálat korlátozott e téren.

87. A jelen ügyben a megtámadott ítélet 66–73. pontja azt mutatja, hogy a Törvényszék komolyan beavatkozott a Bizottság által a pénzügyi helyzet jelentős torzulásának a jelen ügyben való fennállására vonatkozóan elvégzett elemzésbe. Az ilyen beavatkozás álláspontom szerint nehezen egyeztethető össze az ítélkezési gyakorlat által ilyen esetekben előírt korlátozott bírósági felülvizsgálattal. Míg ugyanis a megtámadott ítélet 66–68. pontjában a Törvényszék az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének – véleményem szerint téves – értelmezése alapján azt kifogásolja, hogy a Bizottság az elemzése során tévesen alkalmazta a jogot, a 69–71. pontban azonban a Törvényszék elmegy annak vizsgálatáig, hogy a szóban forgó adórendszerek mennyiben érintik azt, hogy befektetőket vonzzanak, figyelemmel a vállalkozás üzleti forgalmára és az e rendszerekből eredő előny abszolút értékére. A Törvényszék így véleményem szerint túllépi a korlátozott bírósági felülvizsgálat határait, és a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesíti.

88. A fentiekből véleményem szerint az következik, hogy a Bizottság és a GMB által felhozott második jogalapnak is helyt kell adni.

C. Az eljárási hibákra vonatkozó jogalapokról

1. A felek érvei

89. Harmadik jogalapjaikkal a Bizottság és a GMB azt kifogásolják, hogy a Törvényszék eljárási szabálytalanságokat követett el.

90. A Bizottság mindenekelőtt azt állítja, hogy a Törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Véleménye szerint a Xinyi az elsőfokú eljárásban benyújtott keresetében nem fejtette ki a megtámadott ítélet 55–61. pontjában kifejtett jogi érvek egyikét sem. Ezenkívül és mindenesetre a Törvényszék nem tette lehetővé a Bizottság számára, hogy ismertesse álláspontját e lényeges érvekkel kapcsolatban. Ezzel megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint megköveteli, hogy a felek mind az olyan tényállási elemekről, mind pedig az olyan jogi kérdésekről tudomást szerezhessenek és megvitathassák azokat, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározóak.

91. A GMB is úgy véli, hogy a Törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mivel a megtámadott ítélet rendelkező részének 1. pontjából kitűnik, hogy teljes egészében megsemmisítette a vitatott rendeletet, miközben a Xinyi első fokon benyújtott keresetében csak az őt érintő részében kérte e rendelet megsemmisítését.

92. A Xinyi vitatja ezen érveket. A Bizottság érveit illetően a Xinyi az első kereseti jogalap második része keretében arra hivatkozott, hogy a Bizottság nem állapította meg, hogy „jelentős” torzulás áll fenn, mivel a szóban forgó két kedvezményes adórendszer pénzügyi hatása alacsonyabb volt a termelési költségek vagy a forgalom 1,5%-ánál a vizsgálati időszak alatt. A Xinyi válaszbeadványának 29. pontjában arra is hivatkozott, hogy a vizsgálati időszak alatt fennálló pénzügyi helyzetére kell hivatkozni, mivel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja a

[34] Lásd: az előző lábjegyzetben hivatkozott ítélkezési gyakorlatra hivatkozással, Tanács kontra Zhejiang Xinan ítélet, 86. pont.

dömping kiszámításába illeszkedik, és az a vizsgálati időszak értékesítéseire és költségeire vonatkozik. A Bizottságnak első fokon, valamint a Törvényszék előtt tartott két tárgyaláson lehetősége lett volna válaszolni a viszontválaszában. A megtámadott ítéletben a Törvényszék csak a Xinyi által javasolt megközelítést hagyta helyben. Ami a GMB érvét illeti, a Xinyi szerint nyilvánvaló, hogy a Törvényszék csak az ő tekintetében kívánta megsemmisíteni a vitatott rendeletet, és hogy kijavítható tárgyi tévedésről van szó.

2. Értékelés

93. Ami először is a GMB harmadik jogalapját illeti, amelyben az arra hivatkozik, hogy a Törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, megjegyzem, hogy a megtámadott ítélet rendelkező része 1. pontjának a 74. pontjával összefüggő olvasata alapján nyilvánvaló, hogy a Törvényszék teljes egészében megsemmisítette a vitatott rendeletet, miközben – amint az ugyanezen ítélet 31. pontjából kifejezetten kitűnik – a Xinyi csak az őt érintő részében kérte e rendelet megsemmisítését. A Törvényszék tehát túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.[35] A GMB harmadik jogalapjának tehát véleményem szerint helyt kell adni, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az *erga omnes* és nem csupán a Xinyi tekintetében semmisíti meg a vitatott rendeletet.

94. Másodszor, ami a Bizottság azon kifogását illeti, amely szerint a Törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelmen annyiban, amennyiben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének olyan értelmezését végezte el, amelyre a Xinyi első fokon nem hivatkozott, úgy vélem, hogy annak nem lehet helyt adni. Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy a bírónak csak a felek kérelmeiről kell döntenie, akiknek a feladata a jogvita kereteinek a meghatározása, nem kötheti magát kizárólag a felek által az állításaik alátámasztására felhozott érvekhez, mivel adott esetben arra kényszerülne, hogy határozatát téves jogi megállapításokra alapítsa.[36] Az ügy tényállására alkalmazandó rendelkezés értelmezésének lehetősége a bírói szerepben rejlik, és nem jelentheti a kereseten túlterjedő határozathozatalt.

95. Harmadszor, ami a Bizottságnak a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére alapított kifogását illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az e joghoz kapcsolódó feltételek teljesítéséhez az szükséges, hogy a felek mind az olyan tényállási elemekről, mind pedig az olyan jogi kérdésekről tudomást szerezhessenek és megvitathassák azokat, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározóak.[37] A jelen ügyben a Törvényszék előtti eljárás az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának harmadik franciabekezdésében foglalt feltétel terjedelmére és konkrét alkalmazására vonatkozott. Ezekre a kérdésekre vonatkozott a Xinyi keresete első jogalapjának második része, és a Bizottság mind a Törvényszék előtti első, mind a Törvényszék

[35] Lásd többek között a dömpingellenes ügyekben: 2001. február 15-i Nachi Europe ítélet (C-239/99, EU:C:2001:101, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[36] Lásd legutóbb: 2013. január 20-i Bizottság kontra Printeos ítélet (C-301/19 P, EU:C:2021:39, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[37] Lásd: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 56. pont).

előtti második eljárás során képviselhette volna álláspontját.[38] Ebből az következik, hogy véleményem szerint a Bizottság ezen kifogását is el kell utasítani, és így a Bizottság harmadik jogalapját teljes egészében el kell utasítani.

96. Következésképpen a fentiek összességéből az következik, hogy véleményem szerint a Bizottság és a GMB által felhozott első és második fellebbezési jogalapnak, valamint a GMB által felhozott harmadik jogalapnak helyt kell adni, és következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

VII. A Törvényszékhez benyújtott keresetről

97. Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése alapján, a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, ha a per állása megengedi.

98. Úgy vélem, hogy ez a helyzet a Xinyi által a Törvényszék előtt felhozott első kereseti jogalapnak a megtámadott ítélet 37. és 38. pontjában összefoglalt második része esetében. E tekintetben megjegyzem, hogy a vitatott rendelet (33) preambulumbekezdéséből, valamint a Bizottságnak a megtámadott ítélet 63–65. pontjában átvett 2013. augusztus 22-i és 2013. szeptember 13-i leveléből kitűnik, hogy a Bizottság a Xinyi által a piacgazdasági elbánás elismerése iránt benyújtott kérelmet azon jelentős pénzügyi előnyök miatt utasította el, amelyek a fenti 8. pontban említett kedvezményes adórendszerek együttes hatásából erednek, amelyeket úgy tekintettek, mint amelyek alkalmasak arra, hogy befolyásolják a társaság egészének pénzügyi és gazdasági helyzetét, mivel elérhetik az arra irányuló célt, hogy a kedvezményes kulcsok mellett a vállalkozáshoz vonzza a tőkebefektetéseket. A Bizottság azt is megállapította, hogy a vizsgálati időszak során biztosított abszolút előny nem szükségszerűen döntő szempont a torzulás jelentős jellegének értékelése során, mivel ezen értékelésnek az intézkedés által a vállalkozás gazdasági és pénzügyi helyzetére gyakorolt általános hatásra kell vonatkoznia.

99. Álláspontom szerint e megfontolásokat nem jellemzi nyilvánvaló mérlegelési hiba. A 2. cikk (7) bekezdése c) pontja harmadik franciabekezdésének a fenti 56., 57., 62., 65., 68–70. és 73. pontban leírt értelmezéséből ugyanis kitűnik, hogy – amint az a fenti 84. pontban megállapításra került – az olyan intézkedések, mint a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott kedvezményes adórendszerek, amelyek befolyásolják a tőkeköltséget, az alacsonyabb költségekkel járó támogatásokhoz való hozzáférés lehetőségét az azok által nyújtott pénzügyi előnyök révén kínálva, a vállalkozás pénzügyi helyzetének olyan jelentős torzulását eredményezhetik, amely e rendelkezés hatálya alá tartozhat.

100. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy amint az a fenti 72. pontban megállapításra került, a piacgazdasági elbánás elismerését kérelmező gyártóra hárul annak bizonyítása, hogy e kedvezményes adórendszerek ellenére piacgazdasági feltételek között működik. E célból a Xinyi azonban anélkül hivatkozott arra, hogy az említett rendszerek pénzügyi hatása a termelési költségek vagy a forgalom kevesebb mint 1,5-%-át jelenti, hogy kifejtette volna, hogy ezen

[38] E tekintetben lásd: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Siemens Österreich és társai és Siemens Transmission & Distribution és társai kontra Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványa (C-231/11 P–C-233/11 P, EU:C:2013:578, 116. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Sharpston főtanácsnok Deltafina kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa (T-112/11, EU:T:2014:199, 98–100. pont). Ami a jogi kérdéseket illeti, úgy tűnik, hogy az előző lábjegyzetben említett ítélkezési gyakorlat akkor alkalmazandó, ha a bíróság a végleges határozat szempontjából döntő jelentőségű új jogi kérdéseket hivatalból kívánja figyelembe venni mint hivatalból felhozott új jogalapot (lásd az ott hivatkozott Bizottság kontra Írország ítéletet) vagy valamely szerződési feltétel tisztességtelennek való minősítését (lásd: 2013. február 21-i Banif Plus Bank ítélet, C-472/11, EU:C:2013:88, 30. és 31. pont).

elemeknek (vagyis a termelési költségeknek vagy a forgalomnak) mennyiben kell az elemzés viszonyítási alapját képezniük, és azt, hogy az ezen adórendszerek által okozott torzulás hatásainak vizsgálatát miért kell a vizsgálati időszakra korlátozni, miközben az adókedvezmények időbeli hatálya nem ez. A Xinyi ezenkívül semmilyen információval nem szolgált ezen intézkedéseknek az általános pénzügyi helyzetére gyakorolt hatásáról, sem pedig arról, hogy ezen adókedvezmények milyen hatással vannak a tőkéhez való hozzáférés költségeire. Ebben az összefüggésben az első jogalap második részét véleményem szerint el kell utasítani.

101. Ezzel szemben úgy vélem, hogy a per állása nem teszi lehetővé, hogy a Bíróság döntést hozzon azon fennmaradó kereseti jogalapokról, amelyeket a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem vizsgált, és amelyek tekintetében nem zárható ki, hogy további bizonyításfelvételre van szükség. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy az ügyet vissza kell utalni a Törvényszék elé, hogy az határozzon e többi jogalapról.

VIII. A költségekről

102. Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Mivel a jelen ügyben nem ez a helyzet, a Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

IX. Végkövetkeztetés

103. A fenti megfontolások tükrében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

– a Bíróság az Európai Unió Törvényszékének a 2019. szeptember 24-i Xinyi PV Products (Anhui) Holdings kontra Bizottság ítéletét (T-586/14 RENV, EU:T:2019:668) hatályon kívül helyezi;

– a Bíróság elutasítja a Xinyi PV Products (Anhui) Holdings által felhozott első kereseti jogalap második részét;

– a Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, hogy az hozzon határozatot a fennmaradó jogalapokról;

– a Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.